

[Sundhedsministeren]

fremmest opstillet i levnedsmiddellovens kapitel IV i den mærkningsbekendtgørelse, der er udstedt i henhold til loven, og i en meget detaljeret mærkningsvejledning. Vejledningen er udarbejdet i et samarbejde mellem Sundhedsministeriet og særlovsmyndighederne, nemlig Landbrugsministeriet og Fiskeriministeriet.

Så meget om det mere generelle. Jeg vil derefter komme med nogle kommentarer til de enkelte punkter, som bliver draget frem i SF's beslutningsforslag.

Først om oprindelseslandet. Ifølge mærkningsdirektivet er der ikke mulighed for at stille krav om angivelse af et levnedsmiddels oprindelsessted. Forbrugere må dog ikke vildledes på grund af manglende mærkning. Hvis et færdigpakket levnedsmiddel præsenteres på en sådan måde, at forbrugere kan få en fejlagtig opfattelse af, at varen kommer fra et bestemt land eller en bestemt geografisk lokalitet, skal oprindelsesstedet angives. Enkelte varer skal mærkes med oprindelsesland. Det gælder for frugt og grønt, der er omfattet af EU's kvalitetsnormer, og det gælder også for færdigpakket fersk fjerkrækød fra lande uden for EU. I øvrigt står det jo virksomhederne frit for at mærke levnedsmidler med oprindelsesstedet.

Jeg vil gerne præcisere, at der stilles de samme krav til importerede levnedsmidler som til dansk producerede varer. Det er selvfølgelig kontrolmyndighedernes opgave at påse, at disse krav bliver efterlevet. Det gælder også i forbindelse med spørgsmålet om, hvorvidt danske forbrugere kan risikere at købe hormonbehandlet kød. Brug af hormoner til at opfede dyr er forbudt i EU. Europa-Kommissionen skal hvert år godkende medlemslandenes kontrolplaner vedrørende restkoncentrationer i kød.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at mærkningsbekendtgørelsen stiller krav om, at mærkningen på levnedsmidler er på dansk, således at oplysningerne umiddelbart kan forstås af os som forbrugere.

Herefter et par bemærkninger om produktionsmåden. Forbrugere viser givetvis – og det gør vi vel alle sammen som forbrugere – en stigende interesse for den måde, fødevarerne bliver produceret på, f.eks. om der er taget hensyn til miljøet, om der er taget hensyn til dyrenes velfærd. De oplysninger, forbrugere

får om produktionsmetoder, skal være troværdige. Levnedsmiddelloven og særlovene under Landbrugsministeriet og Fiskeriministeriet giver et klart grundlag for at gribe ind, hvis der sker vildledning af forbrugere gennem levnedsmidlets betegnelse, tekst og illustrationer på pakningen eller i reklamer. Levnedsmiddelmmyndighederne har strammet kontrollen på dette område, og det er klart en udvikling, som vi fra regeringens side vil støtte.

Mærkningsdirektivet giver ikke mulighed for generelt at kræve oplysning om produktions- og pakkedato. Der findes kun Fællesskabsregler for bestemte levnedsmidler, f.eks. kræves produktionsdatoen oplyst for kødprodukter, der sælges i form af færdigretter. Efter direktivet er det producentens ansvar at angive dato for mindste holdbarhed. Denne dato skal være forbrugers sikkerhed for, at produktet er i orden indtil det angivne tidspunkt.

Om forarbejdning vil jeg sige, at oplysning om den særlige behandling, et levnedsmiddel har gennemgået, skal gives, hvis udeladelse af en sådan oplysning vil kunne skabe tvivl hos forbrugeren. Ifølge gældende lovgivning skal varebetegnelsen så suppleres med oplysning om forarbejdningsmåden.

Med hensyn til salg af optøet kød, som specielt bliver nævnt i beslutningsforslagets bemærkninger, er landbrugsministeren indstillet på at gennemføre krav om, at kød skal mærkes med oplysning herom, hvis det tidligere har været nedfrosset. Fremgangsmåden omkring indførelsen af denne nye praksis overvejes i øjeblikket i de involverede ministerier.

Med hensyn til tilsætningsstoffer vil jeg gerne sige, at tilsætningsstofferne jo adskiller sig fra de fleste andre levnedsmiddelingredienser ved, at de skal godkendes, inden de må tages i anvendelse. Godkendelse af stofferne og grænseværdier sker efter en videnskabelig vurdering. Og denne vurdering har med en meget bred sikkerhedsmargin jo til formål at sikre, at tilsætningsstofferne ikke er forbundet med sundhedsfare for forbrugeren. Efter rammedirektivet om tilsætningsstoffer er det en forudsætning, at anvendelsen er sundhedsmæssigt acceptabel. De beslutninger, der hidtil er fastlagt med særdirektiverne om henholdsvis sødestoffer og farvestoffer, har også levet op til dette sundhedskrav. Der er med forslaget tale om en vis liberalisering af tilsætningsstofan-